

“Concebo la novel·la negra com a novel·la social”

Sebastià Bennasar, autor d'“El país dels crepuscles”

MARC ARIAS

Bennasar situa el seu últim relat a la Vall de Boí

ALEX TORT
Barcelona

Sebastià Bennasar (Palma, 1976) treballa la novel·la negra amb l'afany d'anar més enllà del que és pròpiament aquest gènere. Així, a *El país dels crepuscles* (Alrevés), ambientada a la Vall de Boí, aborda, entre la neu, esquitxades de sang i budells, temes de tot tipus sense embuts.

Vostè parla de temes actuals: independència catalana, Barça, crisi econòmica. A la novel·la negra hi ha espai per a tot?

Concebo la novel·la negra com a novel·la social. És la millor eina que hi ha per explicar un país i donar versemblança a la història. La gent parla de la crisi, alguns ho fan sobre el Val·lès i els punts que va sal-

TRANSICIÓ ESPANYOLA

“És un fals mite; perquè realment hi va haver morts de caire polític”

BARCELONA

“No és la capital del crim i molts autors ja situen l'acció fora”

var a Mestalla, i molts de política. Són les converses normals de la gent.

També aborda el franquisme. Quin llegat ens ha deixat?

La desmemòria. La transició espanyola no ha estat una oportunitat que passés per jutjar uns crims comesos durant la dictadura, si-

nó una que passa per oblidar-los. S'ha venut un mite d'una transició modelica, quan en realitat hi va haver molts morts per violència política d'origen institucional.

Trenca amb l'estereotip del policia llanero solitario i dona el protagonisme a tot un reguitzell de personatges que treballen el cas. Per què?

Intento aproximar-me al model real d'investigació de la policia. Segueix una mica l'estela del Montalbano de Camilleri. Mai veuràs un mosso tot sol, sinó que hi ha com a mínim una parella... Donar el protagonisme a molta gent et dona una visió més àmplia de la professió.

Per què els seus personatges defugen Barcelona?

No la defugen, però és cert que de vegades ens pensem que la cultura només es mou a Barcelona i prou. Resulta, però, que molta part de la nostra història cultural l'hem heretada de gent que ha baixat dels Pirineus. Durant l'edat mitjana, a la Vall de Boí això era el *mainstream*: tenien els millors arquitectes i pintors de l'època.

Segueix, doncs, una tendència descentralitzadora de la novel·la catalana?

Abans tot succeïa només a Barcelona, València o Palma. Ara el Xevi Sala s'atreveix a situar l'acció a Girona, Javier Cercas també; *Secrets sota Greda* de Miquel Casas passa a Olot, els personatges d'Agustí Vehí rondan per Figueres i l'Empordà. Per tant, Barcelona ja no és la capital del crim. Això és, i ha de ser, el més normal.

Els escenaris dels crims que descriu són especialment cruentos...

Qui hagi vist la matança del porc no pensarà així. Tampoc qui hagi observat les pintures romàniques de les esglésies de la vall. Són especialment colpidores, amb cossos serrats i esquitxades de sang a dojo. És curiós, però de vegades els textos on la sang és explícita provoquen més rebuig que imatges emeses per televisió, i som capaços d'aguantar estoicament imatges de nens mutilats i de cossos esbudellats, com si fos quelcom corrent...●

EN TENIU UNA VERSIÓ
MÉS LLARGA A
www.lavanguardia.com